

γιαλοπαπαρούνα ή, Κέρκ. (Κασσιόπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. **γιαλός** καὶ **παπαρούνα**.

Τὸ φυτὸν Γλαύκιον τὸ ξανθὸν (*Glaucium flavum*), τῆς οἰκογ. τῶν Μηκωνιδῶν (*Paraveraceae*). Συνών. ἀγριο-δεντρο 2, ἀγριοφασσουλιά, γιαλοπίκρα, μαγιασιλόχορτο.

γιαλόπαπια ή, Θράκ. (Ραιδεστ.) — Χ. Χατζησαρ. — Α. Κανέλλ., Πτην. Ἑλλάδ. 145.

Ἐκ τῶν οὐσ. **γιαλός** καὶ **πάπια**.

Τὸ πτηνὸν Φαλακροκόραξ τοῦ Ἀριστοτέλους (*Phalacrocorax aristotelis desmarestii*), τῆς οἰκογ. τῶν Φαλακροκορακιδῶν (*Phalacrocoracidae*). Συνών. ἀγριούταλος, αἶθα, βουτακίνα, βουταναριά, βουτηχτάρα, βουτηχτάρι, βουτηχτής Α2, βουτοπούλλι, βούτος 2, ζαροπαπί, καλικάτσοῦ, καρakoύσι, θαλασσοκόρακας, καρampaτάκα, καρκαμπατάκι, καρκατσοῦνα, λούφα, νεροπουλλακίδα, νερόκοττα, ὄφνια, πούλλα τῆς θάλασσας.

γιαλοπερίγιαλο τό, Κάρπ. Κάσ. — Λεξ. Βλαστ. 313 **γιαλοπερίαλο** Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. **γιαλός** καὶ **περιγιάλι**, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ **περιάλι**.

Τὸ παράλιον μέρος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ παραγγέλλου τῷ βαρκῶ νὰ περισυναχτοῦσι, εἰς τὰ γιαλοπερίαλα νὰ ξεχειμωνιστοῦσι Κάρπ.

γιαλοπετεινός ό, Ἀντίπαρ. Ἰων. (Κρήν.) Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) γιαλοπέτεινος Ἄνδρ. γιαλοπέτ'νος Ἄνδρ. γιαλο-λοπετεινός Κῶς (Πυλ.) Οὐδ. γιαλοπέτ'νο Ἄνδρ. (Κόρθ.) Ἐκ τῶν οὐσ. **γιαλός** καὶ **πετεινός**.

1) Τὸ πτηνὸν Ἐποψ ὁ κοινός (*Upupa epops*), τῆς οἰκογ. τῶν Ἐποπιδῶν (*Upupidae*) ἐνθ' ἄν.: Ἐπαιξα ἓνα γιαλοπέτ'νο (ἔπαιξα = ἐσκότωσα) Κόρθ. || Ἄσμ.

Μοιάζεις τοῦ γιαλ-λοπετεινοῦ μὲ τὸν ἐγωισμό σου Πυλ. Συνών. ἀγριοκόκορας 1, ἀγριοκοκόρι 2, ἀγριοκόκοτος, ἀγριοπάπουζας, ἀγριο-πετεινός, ἀλεκτοράκι τῆς ὀσίας (βουννοῦ), ἀλεκτόρι τῆς ὀσίας (βουννοῦ), γουζιός, ἔποπας, κατσουνλοπετεῖναρο, κουκλοπετεινός, κουτσαλοχτεράκι, μπαμτζέλι, μπούμιτσας, ξυλοκόκορας, ξυλοκόκοτας, παρδαλόφτερος, παρδαλέχτορας, πετεινάρι, ποῦπος, πούπουζας, πουπούξιος. 2) Ἀλέκτωρ μὲ μονὸ λειρὶ Ἄνδρ. β) Μικρὸς καὶ ἀτροφικὸς ἀλέκτωρ Ἄνδρ. (Κόρθ.)

γιαλοπίκρα ή, Εὔβ. — Χελδρ. — Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ. 7 γιαλόπικρο τό, Π. Γεννάδ. 223 — Λεξ. Βλαστ. 468.

Ἐκ τῶν οὐσ. **γιαλός** καὶ **πίκρα**. Ὁ τύπ. **γιαλό-πικρο** ἀναλογικ. πρὸς τὰ λοιπὰ οὐδ. σύνθ. ὀνόματα φυτῶν.

Γιαλοπαπαρούνα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γιαλοπούλλι τό, Βιθυν. Παξ. Σῦρ. — Σ. Πασαγιάνν. Ἀντίλ. 67 γιαλουπούλλ' Λέσβ. (Μανταμάδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. **γιαλός** καὶ **πουλί**.

1) Τὸ πτηνὸν Ἀλκυὼν ἡ λασία (*Alcedo hispidia*), τῆς οἰκογ. τῶν Ἀλκυονιδῶν (*Alcedinidae*) ἐνθ' ἄν.: Τὸ γιαλουπούλλ' τ'ς ἀκρογιαλίας εἶναι αὐτός! (ἐπὶ πολυταξιδεμένων) Μανταμάδ. || Ποίημ.

Φτεροκοποῦνε 'ς τὴ σπηλιὰ γαλάζια γιαλοπούλλια Σ. Πασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. βασιλάκης, βασιλάκι, βασιλάκις, βασιλάκος, βασίλι, βασιλίσκιδι, βασιλοπούλλι, γιαλοδρόμος, θαλασσοχαρᾶχτιδα, μαρτίνι, μπιρκιπίλι τῆς θάλασσας, νεροπούλλι, σαρδελοφάγος, τσιμπολόγος, παρολόγι, παροπούλλι, παροφάγος. 2) Τὸ πτηνὸν Φαλακροκόραξ ὁ μέλας (*Phalacrocorax carbo*), τῆς οἰκογ. τῶν Φαλακροκορακιδῶν (*Phalacrocoracidae*). Συνών. εἰς λ. **γιαλόπαπια**.

γιαλόπουτσος, ό, Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὐσ. **γιαλός** καὶ **ποῦτσος**.

Τὸ θαλάσσιον ζῶον Ὀλοθούριος ὁ ψῶλος (*Holothurius psolus*), τῆς οἰκογ. τῶν Ἐχινοδέρμων (*Echinodermi*) ἐνθ. ἄν.: Δόλωσε τὰ παραγάδια σου μὲ γιαλόπουτσο καὶ θὰ δῇς πόσα ψάρια θὰ πιάκης! Ἐρεικ. Συνών. βλ. εἰς λ. **γιαλήσιος** 1β.

γιαλός ό, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) γιαλ-λός Ρόδ. γιαλ-λός Ρόδ. ἱαλός Νάξ. (Ἀπόρωνθ.) Προπ. (Μαρμαρ.) γιαλὲ Τσακων. ζαλός Κάλυμν. γιαλὸ τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) Μεγίστ. Νάξ. Πόντ. (Ὁφ.) γιαλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) Γεν. ἐν. τοῦ γιαοῦ Τσακων.

Τὸ Βυζαντ. **γιαλός**, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. **αἰγιαλός**.

1) Ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀμμώδης συνήθως ἡ τεχνητῶς ἐστρωμένη περιοχὴ, ἀκτὴ, παραλία κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Πᾶμε περίπατο 'ς τὸ γιαλό. Τὴν Κυριακὴ ὁ κόσμος κατεβαίνει 'ς τὸ γιαλό. Φέρανε ψάρια 'ς τὸ γιαλό κοιν. Βοῆκα καμπόσα ξύλα πεταμένα 'ς τὸ γιαλό καὶ τὰ μάζωξα Πελοπν. (Κορών.) Ἀγναντεύου τὰ καράβια 'ς τοῦ γιαλό Θεσσ. (Ἀνατ.) Οὐ πατέραζ-ουμ πάει σήμερα 'ς τοῦ γιαλό νὰ φέρ' κάνα ψάρ' Εὔβ. (Ψαχν.) Ἐπορπάτ'να 'ς σὸ γιαλὸν Τραπ. 'Σ τὰν ἄκρα τὸ γιαλὲ Χαβουτσ. || Φρ. Πᾶω γιαλό (κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς) κοιν. Πήγαινε τοῦ γιαλοῦ γιαλοῦ Ἐρεικ. Ἡ φρ. ἤδη παρὰ Trinchera, Syll. Gr. membran. σ. 209 (ἔτ. 1159): «ὕπάγει τὸν γιαλὸν γιαλόν». Ἐπίασε τὸ γιαλό γιαλό κ' ἔφτασε 'ς τοῦ Πολύδωρου Πελοπν. (Τρίκκ.) Οἱ τόννοι ταξιδεύουνε γιαλό γιαλό Εὔβ. (Χαλκ.) Μὴ bāμι κὶ πουλὺ γιαλό κὶ σὺρ' ἡ βάρκα Σκόπ. Ἐλα γιαλό (κατεύθυνε τὸ σκάφος πρὸς τὴν παραλίαν, ναυτ. ὅρος) κοιν. Βάστα γιαλό (συνών. μὲ τὴν προηγ., ναυτ. ὅρος) Ἀστυπ. Πάτμ. Ὁρτσάρω γιαλό (κατευθύνω τὸ σκάφος πρὸς τὴν παραλίαν, ναυτ. ὅρος) Λεξ. Βλαστ. 306 Τὸν ἔφερε γιαλό γιαλό (τὸν ἔπεισε) Πελοπν. (Μάν.) Ἐλα τὸ γιαλό γιαλό (συμφώνησε, ἐπὶ τέλους) Θράκ. Τώρα ἤρτεγ-γιαλό (τώρα, ἐπὶ τέλους, συμφώνησε) Χίος (Πισπιλ.) Δέν ἔπαιρνε κουβέντα, ἀλλὰ πές, πές, ὁ ἀδερφός του τὸν ἔφερε γιαλό γιαλό πολλὰχ. Ἰσια γιαλός με τὴ θάλασσα (ἐπὶ ἀδίκου συμφηφισμοῦ λογαριασμῶν) Κάρπ. Ἰσα καράβι, ἴσα γιαλό (ἐπὶ ἰσοζυγίου) Θήρ. Ἀκόμα τὸ κολοκύθι εἶν' 'ς τὸ γιαλό (ἡ ὑπόθεσις ἐκκρεμεῖ, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κολοκύνθης τῆς χρησιμοποιουμένης ὑπὸ τῶν ἀλιέων ὡς σημεῖον ποντίσεως καὶ διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν δικτύων) Ἰων. (Κρήν.) || Πα-ροίμ.

